



NORGES HØYESTERETT

Den 15. september 2004 avsa Høyesterett kjennelse i

HR-2004-01533-A, (sak nr. 2004/887), straffesak, kjæremål,

Den offentlige påtalemyndighet

(advokat Ernst G. Hansen – til prøve)

mot

A

B

(advokat Trond Hatland – til prøve)

S T E M M E G I V N I N G :

- (1) Dommer **Rieber-Mohn**: Saken gjelder spørsmålet om to journalisters rett til å beskytte sine kilder etter straffeprosesslovens § 125 annet ledd, jf. første ledd og tredje ledd.
- (2) De to journalistene i Bergens Tidende – A og B – skrev høsten 2002 flere artikler om dørvakter ved utesteder og deres tilknytning til kriminalitet og kriminelle miljøer.
- (3) En artikkel 7. desember 2002 hadde førstesideoppslag om "Voldsdømte vokter utesteder", og inne i avisen ble det opplyst at hele "to av tre ansatte i Bergen Vaktvesen siden 1996 har vært i klammeri med politiet". I artikkelen ble nevnt at det i hovedsak dreide seg om "vold, narkotika og vinningsforbrytelser". Det fremgikk av artikkelen at opplysningene blant annet var innhentet fra politiets sentrale straffesaksregister – STRASAK.
- (4) Dagen etter hadde Bergens Tidende et nytt førstesideoppslag om dørvakter, denne gang med overskriften: "Dørvakt hadde våpenlager". Reportasjen inne i avisen inneholdt blant annet følgende: "En sentral person i Bergen Vaktvesen er under etterforskning for vold, trusler, trakassering og besittelse av våpen og store mengder ammunisjon".
- (5) Mandag 9. desember 2002 var det et førstesideoppslag om en dørvakt som hadde arbeidet for Bergen Vaktvesen, og som nå var fengslet siktet for å ha innført 2,8 kg amfetamin til Norge. Inne i avisen er pågripelsen av mannen og bakgrunnen for denne detaljert beskrevet, med opplysninger ikke bare om at det hadde vært iverksatt kommunikasjonskontroll – telefonavlytting – i saken, men også med gjengivelse av noe av det som skulle ha vært sagt i samtale mellom siktede og en medskyldig. Avisen opplyser i

den forbindelse: "De snakket om frukt, men for oss var det åpenbart at det dreide seg om narkotikahandel". I artikkelen er denne uttalelsen tillagt en "politikilde". Det er videre nevnt noen uttrykk de to skal ha brukt i telefonsamtalen og opplyst at politiet "tror dette kan ha vært kodeord for amfetamin og penger".

- (6) Samme dag som denne artikkelen sto på trykk, ble alle tre artiklene av politimesteren i Hordaland oversendt Det særskilte etterforskningsorgan for Hordaland – SEFO – under henvisning til at "det foreligger mistanke om at en eller flere tilsatte i politiet på ulovlig måte har medvirket til å formidle opplysninger til avisen".
- (7) SEFO besluttet deretter å sette i verk etterforskning. Under denne ble en sentral person i Bergen Vaktvesen AS, flere polititjenestemenn og de to journalistene avhørt, uten at det ledet til oppklaring av saken. Journalistene viste til retten til å beskytte sine kilder. Dessuten ble undersøkt muligheten for å spore hvem som har hentet opplysninger ut av politiets strafferegister – med negativt resultat.
- (8) SEFO begjærte så 11. mars 2003 rettslig avhør av journalistene, og eventuelt at de skulle pålegges å opplyse sine kilder etter straffeprosesslovens § 125 tredje ledd. Begjæringen knyttet seg utelukkende til artikkelen av 9. desember 2002. Det ble i den forbindelse anført at artikkelen gjaldt en konkret narkotikasak, som ikke avdekket forhold det var av samfunnsmessig betydning å få gjort kjent.
- (9) I det rettslige avhøret fastholdt journalistene at de ikke hadde plikt til å svare på spørsmål om hvilke kilder de hadde benyttet i sitt arbeid med dørvaktkomplekset.
- (10) Bergen tingrett avsa 11. april 2003 kjennelse med slik slutning:
 - "1. Begjæringen om at journalistene A og B oppgir hvem som er kilden for innholdet i deres artikkel trykket i Bergens Tidende 09.12.02, tas ikke til følge.
 2. Saksomkostningskravet avvises."
- (11) SEFO påkjærte kjennelsen til Gulating lagmannsrett, som 28. april 2004 avsa kjennelse med slik slutning:
 - "1. Tingrettens kjennelse slutningens punkt 1, stadfestes.
 2. I saksomkostninger for tingretten og lagmannsretten betaler Sefo Hordaland innen 14 dager fra forkynnelsen av denne kjennelse kr. 11.528,50 – kroner ellevetusenfemhundreogtjueåtte 50/100 – til A og B med tillegg av den alminnelige forsinkelsesrente etter forsinkelsesrenteloven § 3 første ledd første punktum, fra utløpet av oppfyllelsesfristen og til betaling skjer."
- (12) SEFO påkjærte denne kjennelse til Høyesteretts kjæremålsutvalg. Kjæremålet gjaldt lagmannsrettens "rettsanvendelse og bevisbedømmelse under rettsanvendelsen". I kjæremålet utvidet SEFO påstanden til også å gjelde artiklene av 7. og 8. desember 2002, noe kjæremålsmotpartene satte seg imot. Høyesteretts kjæremålsutvalg traff 14. juni 2004 beslutning om at kjæremålssaken, derunder spørsmålet om utvidelse av påstanden, i sin helhet skulle avgjøres av Høyesterett etter reglene i lov 25. juni 1926 nr. 3 § 6 annet ledd. Justitiarius besluttet deretter i medhold av samme bestemmelse at partsforhandling skulle skje etter reglene for ankeforhandling.

- (13) For Høyesterett er det lagt fram en metoderapport utarbeidet av kjæremålsmotpartene og sendt Stiftelsen for kritisk og undersøkende journalistikk (SKUP), som hvert år gir en pris som belønning og heder for slik journalistikk. For øvrig står saken i samme stilling som for de tidligere instanser.
- (14) Kjærende part – påtalemyndigheten – har i korte trekk anført:
- (15) Når påstanden for Høyesterett utvides til også å gjelde pålegg om vitneplikt for journalistene om kildene til artiklene 7. og 8. desember 2002, så dreier det seg ikke om fremsettelse av nye krav. Det er en følge av at artikkelen av 9. desember må ses i sammenheng med de to foregående, slik også lagmannsretten har lagt til grunn. Subsidiært må tvistemålslovens § 366 kunne anvendes analogisk, siden straffeprosesslovens regler er mangelfulle på dette punktet. Denne bestemmelsen gir adgang til å utvide påstanden, særlig når dette er begrunnet i omstendigheter inntrådt etter lagmannsrettens kjennelse. Sentral her er SKUP-rapporten, som vitner om en omfattende og kynisk utnyttelse av politikilder.
- (16) Når det gjelder realiteten, må det være klart at vilkårene i straffeprosesslovens § 125 tredje ledd for vitneplikt om kildene, er oppfylt. Vektige samfunnsinteresser tilsier dette. Det foreligger alvorlige og straffbare brudd på taushetsplikten, og personvernet er krenket, særlig i artikkelen 7. desember 2002. Denne artikkelen gjenga en rekke STRASAK-opplysninger, også om personer som er sluttet som dørvakter. Konsekvensene av disse lekkasjene fra politiet er mange og negative. Blant annet svekker de folks tillit til politiet, og tilliten internt mellom ansatte i etaten.
- (17) Det er også på det rene at vitneplikt om kildenes identitet er nødvendig for å finne de ansvarlige for taushetsbruddene. SEFOs etterforskning har ikke ført frem til kilden.
- (18) I den interesseavveining som deretter skal foretas, må hensynet til kildevernet vike i denne saken. Kildebruken er her uønsket og uheldig. Artikkelen 9. desember var under enhver omstendighet uten samfunnsmessig relevans. Og særlig artikkelen 7. desember oppviser lekkasjer av et slikt omfang at det er nødvendig å få klarlagt hvem kilden er.
- (19) Artiklene har ikke avdekket forhold av samfunnsmessig betydning, iallfall ikke artikkelen 9. desember. Derfor kommer ikke særregelen i straffeprosesslovens § 125 tredje ledd annet punktum til anvendelse.
- (20) Kjærende part har lagt ned denne påstand:
- "1. A og B pålegges å gi opplysninger om innholdet i Bergens Tidendes artikler om Bergen Vaktvesen og smugling av narkotika trykket den 7., 8. og 9.12.2002, helt eller delvis er gitt dem av person eller personer som i tiden før den 9.12.02 var ansatt i politiet og i tilfelle hvilke opplysninger som skriver seg fra politikilder.
2. Dersom svaret under pkt. 1 er bekreftende, pålegges A og B opplyse denne eller disses identitet."
- (21) Kjæremålsmotpartene – A og B – har i sammenfatning anført:
- (22) Det er ikke adgang til å utvide påstanden slik kjærende part gjør for Høyesterett. Det er etter straffeprosesslovens § 383 adgang til å avgi "uttalelse" i anledning kjæremålet,

eventuelt med nye faktiske opplysninger, men ikke til å fremsette nye krav. Begjæringen om vitneplikt, som bare gjaldt artikkelen 9. desember 2002, har hele tiden vært sakens ramme. Hensynet til kontradiksjon og toinstans-behandling taler mot en annen løsning. Det er ikke adgang til analogisering fra tvistemålslovens regler, som uansett ikke ville kunne begrunne en utvidelse av påstanden.

- (23) Det er vanskelig å se at kravet om "viktige samfunnsinteresser" i §125 tredje ledd første punktum er oppfylt. Det er ikke dokumentert grove brudd på taushetsplikten i noen av artiklene. Det er klartest for så vidt gjelder artikkelen av 9. desember. Kommunikasjonskontrollen var kjent fra offentlige rettsmøter og spredt blant mange. Dette viser seg også ved at flere av opplysningene var unøyaktige og uriktige.
- (24) Heller ikke er vitneplikt nødvendig for å oppklare "saken", dersom det skulle foreligge straffbare brudd på taushetsplikten.
- (25) I interesseavveiningen blir det sentralt at det var viktige samfunnsmessige forhold som ble belyst ved artiklene, som i denne relasjon må sees i sammenheng. Vi er i kjernen av den oppsøkende og samfunnskritiske journalistikk. Politiet var passivt i forhold til vold og annen kriminalitet blant godkjente dørvakter i Bergen. Når det gjelder den samfunnsmessige betydning av reportasjene, er det ikke grunn til å skille artikkelen 9. desember fra de øvrige. Det finnes mange andre og uprøvde tiltak for å hindre brudd på taushetsplikten i politiet.
- (26) I helhetsvurderingen kommer det også inn at personvern hensyn ikke er satt til side, heller ikke i artikkelen 7. desember. Det er full anonymisering i reportasjene.
- (27) I avveiningen må det tas for øye at også etter § 125 tredje ledd første punktum, som åpner for å sette kildevernet til side, er hovedregelen likevel kildevern. Dette følger allerede av forarbeidene til bestemmelsen, men blir særlig klart når EMD's avgjørelse i saken *Goodwin v. the United Kingdom* fra 1996 tas i betraktning.
- (28) Det er heller ikke tvilsomt at § 125 tredje ledd annet punktum kommer til anvendelse i saken, og etter denne særregel er kildevernet nær absolutt. Også artikkelen 9. desember har klarligvis avdekket forhold av samfunnsmessig betydning.
- (29) Kjæremålsmotpartene har lagt ned slik påstand:

"Kjæremålet forkastes."
- (30) Jeg er kommet til at kjæremålet ikke kan føre frem.
- (31) Jeg behandler først det prosessuelle spørsmålet om kjærende part har adgang til å utvide påstanden for Høyesterett til også å omfatte artiklene 7. og 8. desember 2002.
- (32) Det følger forutsetningsvis av straffeprosesslovens § 383 annet ledd at det ikke kan fremsettes nye krav i kjæremålsomgangen. Bestemmelsen omhandler "uttalelser" fra kjærende part og andre kjæremålet har betydning for, i første rekke kjæremålsmotparten, og nye faktiske opplysninger som en uttalelse kan inneholde. Også nye grunnlag for et krav må kunne fremsettes etter § 383 annet ledd, se Bjerke og Keiserud,

Straffeprosessloven II, 3. utgave side 1209. Bestemmelsen skal sikre kontradiksjon ved at motparten skal underrettes om slike nye opplysninger og grunnlag.

- (33) Jeg anser det ikke tvilsomt at kjærende part i denne saken – ved å kreve vitneplikt om kildene også for artiklene 7. og 8. desember 2002 – fremsetter nye krav for Høyesterett. Jeg viser til at begjæringen for de tidligere instanser utelukkende omhandlet artikkelen 9. desember, og det er utelukkende kildevernet i forhold til denne som er avgjort av tingretten og lagmannsretten. Jeg tilføyer at selv om artiklene har et felles siktemål, har de ulike innfallsvinkler, og vurderingen av spørsmålet om vitneplikt etter straffeprosessloven § 125 tredje ledd vil lett stille seg forskjellig ved de enkelte artikler. En behandling av artiklene 7. og 8. desember ville derfor innebære at Høyesterett som første instans, og derved uten rettsmiddeladgang, skulle ta stilling til kildevernet i forhold til disse artikler. En annen sak er at artiklene må kunne trekkes inn og sees i sammenheng med artikkelen 9. desember som en del av grunnlaget for avgjørelsen av kildevernet i forhold til denne artikkelen.
- (34) Etter min mening må avskjæringsspørsmålet løses utelukkende på grunnlag av straffeprosesslovens regler, eventuelt supplert med grunnleggende prinsipper disse regler bygger på. Det er etter mitt syn intet grunnlag for å anvende tvistemålslovens § 366 – som for øvrig gjelder ankesaker – analogisk.
- (35) Jeg går så over til spørsmålet om journalistene har rett til kildevern i forhold til artikkelen av 9. desember 2002. Jeg nevner at vi har å gjøre med et videre kjæremål, der kjæremålsutvalgets kompetanse ikke er begrenset, se straffeprosesslovens § 388 første ledd nr. 4. Høyesterett har den samme kompetanse som kjæremålsutvalget.
- (36) Jeg finner grunn til først å gi en kort redegjørelse for hvordan straffeprosesslovens § 125 om kildevern er bygget opp.
- (37) Hovedregelen er at journalister har rett til å beskytte sine kilder. De har samme rett som redaktøren av et trykt skrift, se § 125 annet ledd, jf. første ledd. I bestemmelsens tredje ledd åpnes det for unntak fra hovedregelen:
- "Når vektige samfunnsinteresser tilsier at opplysningen gis og den er av vesentlig betydning for sakens oppklaring, kan retten etter en samlet vurdering likevel pålegge vitnet å oppgi navnet. Dersom forfatteren eller hjemmelsmannen har avdekket forhold som det var av samfunnsmessig betydning å få gjort kjent, kan vitnet bare når det finnes særlig påkrevd pålegges å oppgi navnet."**
- (38) Første punktum kan sies å inneholde et alminnelig unntak som åpner for en bred interesseavveining når grunnvilkårene for vitneplikt er oppfylt. Jeg kommer nærmere tilbake til denne bestemmelsen.
- (39) Annet punktum gir – når grunnvilkårene i første punktum er oppfylt – en særregel med et meget sterkt kildevern når det ved artikkelen er avdekket forhold som det var av samfunnsmessig betydning å få gjort kjent. Etter min mening kommer denne bestemmelsen ikke til anvendelse på artikkelen 9. desember 2002. Denne avslører at en dørvakt er siktet for befatning med 2.8 kilo amfetamin. Artikkelen viser til tidligere artikler om dørvaktene og deres tilknytning til kriminalitet. I beskrivelsen av det mulige straffbare forhold og av siktedes forankring i dørvaktvirksomhet inngår artikkelen i en pågående undersøkende og kritisk journalistikk i Bergens Tidende, som må sies å ha avdekket forhold av

samfunnsmessig betydning. Men artikkelens hovedsakelige innhold er detaljer fra politiets etterforskning av denne konkrete narkotikasaken – detaljer som har begrenset offentlig interesse og iallfall ingen samfunnsmessig betydning som kan begrunne anvendelsen av § 125 tredje ledd annet punktum. Som tidligere nevnt dreier det seg særlig om kommunikasjonskontroll og bruk av kodeord. Det er også opplysninger om utført spaning og om etterforskningstaktiske overveielser. Det er disse mer spesifikke opplysninger som spørsmålet om straffbart brudd på taushetsplikten knytter seg til.

- (40) Jeg vender så tilbake til det alminnelige unntak fra kildevernet i §125 tredje ledd første punktum, og spørsmålet er om vitneplikt kan forankres i denne bestemmelsen. Det første grunnvilkår for å gjøre unntak fra kildevernet, er at "viktige samfunnsinteresser tilsier at opplysningen gis". Det følger av Høyesteretts kjennelse i Rt. 2002 side 489, som også gjaldt mistanke om brudd på taushetsplikten i politiet, at dette vilkåret ikke gjør det nødvendig å gå inn i en bedømmelse av sannsynligheten for at alvorlige brudd på taushetsplikten har funnet sted. Som førstvoterende uttrykte det i den enstemmige kjennelsen: "Det er tilstrekkelig å konstatere at grunnlaget for å iverksette etterforskning er til stede, jf. straffeprosessloven § 224 første ledd, og at etterforskning foregår." Dette vilkåret er klarligvis oppfylt i vår sak, og det må da være en viktig samfunnsinteresse å få klarlagt hvem som i tilfelle er ansvarlig for brudd på taushetsplikten, jf. her i første rekke straffeprosesslovens § 216i, som statuerer en streng taushetsplikt blant annet for opplysninger om at det er begjært kommunikasjonskontroll, og at det er besluttet slik kontroll, og for opplysninger som fremkommer ved kontrollen. Jeg viser også til straffeprosesslovens § 61 a annet ledd for så vidt gjelder taushetsplikt om andre detaljer fra etterforskningen.
- (41) Det annet grunnvilkår, som også må være oppfylt, er at opplysningen må være "av vesentlig betydning for sakens oppklaring". Det kan ikke være tvilsomt at også dette vilkår er oppfylt i denne saken. Som tidligere nevnt, gjennomførte SEFO en rekke avhør og forsøkte også andre tiltak, uten at etterforskningen kom nærmere en oppklaring. Det sier da nærmest seg selv at det vil ha stor betydning for oppklaringen om journalistene pålegges å forklare hvem som var kilden til opplysningene om kommunikasjonskontroll mv. i artikkelen 9. desember. Jeg nevner i denne forbindelse at i saken i Rt. 2002 side 489 ble dette vilkåret ansett oppfylt selv om ingen etterforskning var gjennomført før begjæringen om vitneplikt ble fremsatt.
- (42) Når grunnvilkårene således er oppfylt, beror spørsmålet om vitneplikt på en interesseavveining, jf. lovens uttrykk "samlet vurdering". Bestemmelsen inneholder ingen retningslinjer for skjønnet, men slike følger av andre rettskilder. Den fikk sin gjeldende utforming ved lovendring 4. juni 1999 nr. 37, og endringen tok sikte på å styrke kildevernet, se Ot.prp. nr. 55 (1997-98) side 20. Dette kom også til uttrykk på side 25 i proposisjonen, der det heter:
- "I de tvilstilfeller som kan komme til avgjørelse for domstolene, bør en ledende synsmåte – i tråd med grunntanken bak et kildevern – være at en alvorlig tvil heller faller ut til fordel for at vitneplikt ikke pålegges enn for det motsatte."**
- (43) Minst like sterke føringer gir avgjørelser fra Den europeiske menneskerettighetsdomstol – EMD. I avgjørelsen av 27. mars 1996 i saken Goodwin v. the United Kingdom heter det i avsnitt 39:

"Protection of journalistic sources is one of the basic conditions for press freedom,

...

Without such protection, sources may be deterred from assisting the press in informing the public on matters of public interest. As a result the vital public-watchdog role of the press may be undermined and the ability of the press to provide accurate and reliable information may be adversely affected. Having regard to the importance of the protection of journalistic sources for press freedom in a democratic society and the potentially chilling effect an order of source disclosure has on the exercise of that freedom, such a measure cannot be compatible with Article 10 (art. 10) of the Convention unless it is justified by an overriding requirement in the public interest."

(44) Og videre i avsnitt 40:

"In sum, limitations on the confidentiality of journalistic sources call for the most careful scrutiny by the Court."

(45) Disse prinsipielle synspunkter fra EMD er gjentatt i dommen Roemen and Schmit v. Luxembourg av 25. februar 2003 avsnitt 46.

(46) Unntaket fra kildevernet i § 125 tredje ledd må tolkes i samsvar med praksis fra EMD for å være i harmoni med EMK artikkel 10. Etter Goodwin-saken antar jeg at kildevernet langt på vei er absolutt så lenge de opplysninger kilden har gitt er av samfunnsmessig betydning. Men Goodwin-saken viser også at det må foreligge meget tungtveiende hensyn for å pålegge vitneplikt selv om opplysningene er uten slik betydning.

(47) I denne sak skal hensynet til kildevernet veies mot det vektige samfunnshensyn som bærer reglene om taushetsplikt særlig vedrørende en ekstraordinær og sensitiv etterforskningsmetode som kommunikasjonskontroll, og som tilsier at brudd på slik taushetsplikt oppklares og straffes.

(48) Foranlediget av kjæremålsmotpartenes anførsler vil jeg fremheve at SEFO etter mitt syn hadde godt grunnlag for å anta at det bak artikkelen 9. desember 2002 forelå alvorlige brudd på taushetsplikten fra ansatte i politiet. Det er her nok å vise til artikkelens fremhevede setning: "De snakket om frukt, men for oss var det åpenbart at det dreide seg om narkotikahandel". Og dette sitatet tillegges en "politikilde".

(49) Men etter min mening foreligger det i saken også omstendigheter som svekker skadevirkningene av et eventuelt brudd på taushetsplikten. Jeg nevner først at opplysningene om kommunikasjonskontroll og bruk av kodeord var offentliggjort – om enn langt mindre detaljert – en måned tidligere i Bergensavisen. Videre er det ikke anført eller forsøkt påvist at eventuelle brudd på taushetsplikten har skadet etterforskningen i den konkrete saken. Det gjelder både opplysningene om kommunikasjonskontrollen, som for lengst var avsluttet da Bergens Tidende offentliggjorde disse, og andre brudd på taushetsplikt som kan foreligge, for eksempel detaljerte opplysninger fra avhør av siktede og informasjon om opplegget for videre etterforskning.

(50) Kjærende part har anført at artikkelen 9. desember 2002 var uten samfunnsmessig relevans. Jeg er enig i dette for så vidt gjelder opplysningene om kommunikasjonskontroll og andre detaljer fra den konkrete etterforskningen, og jeg viser her til hva jeg i den forbindelse tidligere har uttalt om anvendelsen av § 125 tredje ledd annet punktum. Dette moment har betydning også ved interesseavveiningen etter første punktum. Jeg kan imidlertid ikke se at det er så tungtveiende at det kan veie opp det generelle hensyn til ytringsfriheten og dens

avhengighet av kildevernet som er berørt tidligere. Det må her ha betydning at artikkelen 9. desember – som tidligere nevnt – var ledd i en rekke reportasjer med kritisk og undersøkende journalistikk, der både dørvaktens tilknytning til kriminalitet og politiets passivitet og manglende kontroll var sentrale tema. Reportasjene var slik sett i ytringsfrihetens kjerneområde, hvor kildevernet er nær absolutt. Slik jeg ser det, må man i denne situasjon lettere akseptere at reportasjen i noen grad bringer informasjon som ikke er av samfunnsmessig betydning, med den følge at det brudd på taushetsplikt som denne informasjonen synes å stamme fra, ikke uten videre leder til pålegg om vitneplikt.

- (51) Jeg finner i denne forbindelse grunn til å fremheve at Goodwin-saken også synes å gjelde opplysninger som ikke var av allmenn interesse, men en konfidensiell plan for refinansiering av en mellomstor privat bedrift. Like fullt ble kildevernet ansett for å være meget tungtveiende og gitt forrang.
- (52) Den samlede vurdering loven legger opp til, og som innebærer at hensynet til ytringsfriheten og kildevernet skal veie meget tungt, leder for min del til at vitneplikt ikke pålegges i denne saken.
- (53) Jeg stemmer for denne

K J E N N E L S E :

- 1. Påtalemyndighetens utvidelse av påstanden avvises.
- 2. For øvrig forkastes kjæremålet.

- (54) Dommer **Bruzelius:** Jeg er i det vesentlige og i resultatet enig med førstvoterende.
- (55) Dommer **Støle:** Likeså.
- (56) Dommer **Stabel:** Likeså.
- (57) Dommer **Tjomsland:** Likeså.

(58) Etter stemmegivningen avsa Høyesterett denne

K J E N N E L S E :

1. Påtalemyndighetens utvidelse av påstanden avvises.
2. For øvrig forkastes kjæremålet.